Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 23 Ἰουλίου 1938* | *Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 34*

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ φυλλάδιο 32 —

—... Ὡραῖο ὅμως βέβαια δὲν ἦταν, ἐξακολούθησε ἡ θειὰ Πόλλυ. Δὲν σοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ μυαλό σου τί λύπη θὰ προξενοῦσες σὲ μένα; Ὅπως ἤρθατε γιὰ ν' ἀκούσετε τὸν ἐπικήδειό σας, ἔτσι θὰ μποροῦσες νὰ πετυχτῆς ἐσὺ τοὐλάχιστο, καὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς πὼς δὲν ἔχεις πνιγεῖ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔχεις σκάσει κρυφά.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃς, εἶπε ἡ Μαίρη Καὶ θὰ τὸ ἔκανες βέβαια ἂν τὸ σκεπτόσουν.

— Χμ, χμ, δὲν ξέρω, ἔκανε κομπάζοντας ὁ Τόμ. Θὰ τὰ χαλοῦσε ὅλα.

—Ἂς εἶναι, ἐγὼ νόμιζα πὼς μ' ἀγαποῦσες λιγάκι, εἶπε ἡ θειὰ Πόλλυ μὲ τέτοιο παράπονο, ποὺ ὁ Τὸμ βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία.

— Μὴν τὸ παίρνεις ἔτσι, θεία, εἶπε ἡ Μαίρη, δὲν τὸν ξέρεις τὸν Τόμ, δὲν τοῦ ἔρχονται τέτοια πράγματα στὸ νοῦ.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ παράπονό μου. Ἂν ἦταν ὁ Σὶδ θὰ τὸ συλλογιζόταν. Θὰ τὸ μετανοιώσῃς μιὰ μέρα, Τόμ, μὰ θὰ εἶναι πιὰ ἀργά, καὶ θὰ πῆς: ἄχ ἂς ἤμουν λίγο καλύτερος μὲ τὴ γριὰ θειά μου!

— Μά, θεῖτσα, τὸ ξέρεις πὼς σὲ ἀγαπῶ! ἔκανε χαϊδευτικὰ ὁ Τόμ.

— Καὶ πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω ἀφοῦ δὲν τὸ δείχνεις;

—Ἀλήθεια, καλὰ ἦταν νὰ τὸ εἶχα σκεφθεῖ, ἔκανε ὁ Τὸμ μὲ θλίψη, μὰ τοὐλάχιστο σ' ὀνειρεύτηκα κι' αὐτὸ εἶναι κάτι, Ναί, τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς εἴσαστε ὅλοι καθισμένοι ἐδῶ.

— Ἀλήθεια, ἐδῶ καθόμαστε κάθε βράδυ. Πάει καλὰ ποὺ μᾶς σκέπτεσαι τοὐλάχιστο στὸν ὕπνο σου.

— Ναί, καὶ εἶδα ἀκόμη πὼς ἦταν καὶ τοῦ Τζόε Χάρπερ ἡ μητέρα ἐδῶ.

— Ἀλήθεια; γιὰ φαντάσου! Καὶ τίποτε ἄλλο δὲν εἶδες; Γιὰ πές μας.

— Οὔ, ἕνα σωρὸ πράγματα, μὰ εἶναι τόσο μπερδεμένα.

— Γιὰ προσπάθησε νὰ θυμηθῆς.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ εἶπες ἐσύ, ὅτι... ὅτι τί ἔχει τὸ κερὶ καὶ παίζει τὸ φῶς του, ναὶ κάτι τέτοιο εἶπες μοῦ φαίνεται.

— Μνήσθητί μου, κύριε! Ἀλήθεια ἔτσι εἶπα. Παρακάτω;

Ὁ Τὸμ ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δάκτυλά του καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψη του.

— Γιὰ στάσου νὰ θυμηθῶ! Ἄ, ναί, λοιπὸν εἶπες: Μπᾶ ἡ πόρτα εἶναι ἀνοιχτή!

— Τὸ εἶπα, τὸ εἶπα ὅπως τὸ λές. Ἔτσι δὲν εἶναι, Μαίρη; Λέγε λοιπόν, Τόμ.

— Χμ, παρακάτω δὲν καλοθυμοῦμαι, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔστειλες... ἄ ναί, ἔστειλες τὸν Σὶδ νὰ τὴν κλείσῃ.

— Κύριε ἐλέησον! Δὲν μοῦχει ξανατύχει τέτοιο πρᾶγμα. Κι' ἔπειτα λέει νὰ μὴν πιστεύει κανεὶς τὰ ὄνειρα! Τώρα θὰ πάω στὴν κυρία Χάρπερ νὰ τῆς τὰ εἰπῶ. Νὰ ἰδοῦμε πὼς θὰ τῆς φανοῦν αὐτῆς ποὺ τὰ νομίζει ὅλα γιὰ προλήψεις. Μὰ λέγε παρακάτω, Τόμ.

—Ἄ, τώρα τὰ θυμᾶμαι ὅλα καθαρά. Λοιπόν, ὕστερα εἶπες πὼς δὲν ἤμουν κακὸ παιδὶ ἀλλὰ μόνο πειραχτήρι καὶ πὼς δὲν ἔφταιγα ἐγὼ σ' αὐτό, γιατὶ τὸ παιδί, εἶπες, εἶναι σὰν τὸ μουλάρι, ἢ κάτι τέτοιο.

—Ἔτσι ἀκριβῶς τὸ εἶπα, μνήσθητί μου, Κύριε!

— Κι' ὕστερα ἄρχισες τὰ κλάμματα.

—Ἀλήθεια, καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά! Παρακάτω, Τόμ.

— Καὶ τότε ἄρχισε καὶ ἡ κυρία Χάρπερ τὰ κλάμματα, κι' εἶπε πὼς καὶ ὁ Τζόε τὸ ἴδιο ἦταν καὶ πὼς μετάνοιωσε ποὺ τὸν εἶχε δείρει ἄδικα γιὰ τὴν ἀφρόκρεμα.

—Ἔλα, Χριστέ μου! Τόμ, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὲ φώτισε, παιδί μου, αὐτὰ εἶναι ὑπερφυσικὰ πράγματα. Γιὰ προχώρει, Τόμ.

— Τότε ὁ Σὶδ εἶπε:...

—Ἐγὼ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶ-

«Χύμηξαν στοὺς νεκροὺς ποὺ ἀναστήθηκαν καὶ τοὺς ἔπνιξαν μὲ φιλιὰ καὶ μὲ κλάμματα». (Σελ. 285, στ. β')

πα τίποτε, ἔκοψε ἀπότομα ὁ Σίδ.

— Πῶς, Σίδ, εἶπες, ἔκανε ἡ Μαίρη. Σώπα τώρα καὶ ἄσε τὸν Τόμ νὰ μιλήσῃ.

— Λοιπόν, τί εἶπε ὁ Σίδ;

— Ναί, ὁ Σίδ εἶπε... εἶπε πὼς ἔλπιζε ὅτι ἐκεῖ ποὺ βρισκόμουν τώρα θὰ ἤμουν πιὸ καλὰ ἀπ' ἐδῶ, μ' ἂν ἤμουν ἐδῶ, θἄταν καλύτερα...

—Ὁρίστε! Τὰ ἴδια του τὰ λόγια. Κάποιος ἄγγελος ἦταν ἐδῶ, Τόμ, κι' ἦρθε καὶ σοῦ τὰ εἶπε, δὲν γίνεται ἀλλοιῶς.

— Ναί, καὶ τότε εἶπε κι' ἡ κυρία Χάρπερ γιὰ τὸν Τζόε ποὺ τῆς ἔσκασε μιὰ τρακατρούκα μπρὸς στὴ μύτη της, κι' εἶπες καὶ σὺ γιὰ τὸν Πῆτερ καὶ τὸ Πονοφόνον.

— Ὅπως ζῶ καὶ σὲ βλέπω, ἔτσι ἔγινε.

— Καὶ τότε ἀρχίσατε μεγάλη κουβέντα γιὰ τὰ ψιξίματα ποὺ κάνατε στὸ ποτάμι, καὶ πὼς τὴν Κυριακὴ θὰ γινόταν τὸ μνημόσυνο, κι' ὕστερα ἀποχαιρετιστήκατε κλαίγοντας, καὶ ἡ κυρία Χάρπερ ἔφυγε.

—Ἀλήθεια, ἔτσι ἔγινε. Κι' ἐδῶ νὰ ἤσουν, παιδάκι μου, δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὰ πῇς καλύτερα. Παρακάτω τί ἄλλο εἶπες, Τόμ;

— Νά, εἶδα πὼς γονάτισες κι' ἔκανες τὴν προσευχή σου καὶ παρακαλοῦσες γιὰ μένα καὶ σ' ἔβλεπα κι' ἄκουγα καθαρὰ κάθε σου λέξη· κι' ὕστερα ἔπεσες στὸ κρεββάτι κι' ἐγὼ ἤμουν τόσο λυπημένος, ποὺ ἔπιασα κι' ἔγραψα σὲ μιὰ φλούδα ἀπὸ μουριά: «Δὲν πνιγήκαμε ἀλλὰ φύγαμε γιὰ νὰ γίνουμε πειρατές»· καὶ τὴν ἔβαλα ἐπάνω στὸ τραπέζι κοντὰ στὸ κερί, καὶ πὼς φαινόσουν τόσο θλιμμένη ἔτσι καθὼς κοιμόσουν, θεῖτσα μου, ποὺ ἔσκυψα ἀπὸ πάνω σου καὶ σὲ φίλησα.

—Ἀλήθεια, Τόμ, ἀλήθεια, ὦ τότε σοῦ συγχωρῶ ὅλα, ὅλα ὅσα ἔχεις κάνει.

Κι' ἔπιασε κι' ἀγκάλιασε τὸν Τόμ τόσο τρυφερὰ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ περιφρονήσῃ βαθύτατα τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ νοιώσῃ τύψεις στὴ συνείδησή του σὰν τὸν χειρότερο ἐγκληματία.

— Πολὺ ὡραῖο βέβαια ἦταν, μόνο ποὺ ἦταν ὄνειρο, εἶπε μονολογώντας ὁ Σίδ, ἀρκετὰ δυνατὰ ὅμως ὥστε ν' ἀκουστῇ ἀπ' ὅλους.

— Σιωπή, Σίδ. Στὸν ὕπνο του κάνει ἕνας ἄνθρωπος μόνο ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ καὶ στὰ ξύπνια του. Νά, Τόμ, πάρε αὐτὸ τὸ ὡραῖο μῆλο ποὺ τὸ εἶχα φυλάξει γιὰ σένα ἂν ποτὲ τύχαινε νὰ σὲ ξαναδοῦμε. Τώρα ὅμως πηγαίνετε σχολεῖο, ἡ ὥρα εἶναι περασμένη.

Τὰ παιδιὰ ξεκίνησαν γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ ἡ θειὰ Πόλλυ ἑτοιμάσθηκε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὴν κυρία Χάρπερ καὶ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀπιστία της μὲ τὸ θαυμαστὸ ὁ.ειρο τοῦ Τόμ.

— Σὰν παράξενο μοῦ φαίνεται, μουρμούρισε ὁ Σίδ ἐνῶ πήγαιναν κατὰ τὸ σχολεῖο. Τέτοιο μεγάλο ὄνειρο καὶ νὰ μὴν κάνῃ οὔτε ἕνα λάθος!

Μὰ ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος ὥστε νὰ μὴν κάνῃ αὐτὴ τὴ σκέψη δυνατά.

Ὁ Τόμ ἦταν τώρα ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας. Δὲν χοροπηδοῦσε πιὰ οὔτε ἔκανε τρέλλες ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ περπατοῦσε λεβέντικα καὶ γεμάτος ἀξιοπρέπεια ὅπως ταιριάζει σ' ἕνα πρώην πειρατὴ ποὺ νοιώθει πὼς ὅλου τοῦ κόσμου τὰ μάτια εἶναι καρφωμένα ἐπάνω του—κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Ὁ ἴδιος ἔκανε ὅτι τάχα δὲν ἔβλεπε τὶς ματιὲς οὔτε ἄκουγε τὰ λόγια τῶν παιδιῶν, μὰ τίποτε δὲν τοῦ ξέφευγε καὶ βρισκόταν στὲν παράδεισο. Τὰ μικρότερα παιδιὰ ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω του σὰν μαρίδα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἔκαναν πὼς τάχα εἶχαν ξεχάσει ὁλότελα πὼς εἶχε χαθεῖ καὶ ζαναγύρισε, μὰ ὁ Τόμ ἔβλεπε πὼς μέσα τους τὰ ἔτρωγε ἡ ζήλεια. Θὲ ἔδιναν ὁ,τιδήποτε ἂν εἶχαν τὸ δικό του ἡλιοκαμμένο δέρμα καὶ τὴ δόξα του, μὰ ὁ Τόμ δὲν θὰ τἄδινε αὐτὰ οὔτε—γιὰ ὁλόκληρο ἱπποδρόμιο.

Ὁ Τόμ ἔκρινε πὼς τώρα πιὰ οὔτε ἔπρεπε νὰ δώσῃ καμμιὰ σημασία στὴν Μπέκυ Θάτσερ. Τοῦ ἔφθανε ἡ δόξα —κι' αὐτὸς γιὰ μιὰ δόξα μόνο ζοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἀπὸ κάποιο μικρὸ καὶ ὀρεινὸ χωριὸ τοῦ Μωρηᾶ, ἔφυγε κάποτε ἕνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ δουλέψῃ στὴν ξενιτειά.

Σ' αὐτή, μὲ τὴν προκοπὴ καὶ τὴν οἰκονομία του, σὰν ἐκέρδισε μερικὰ χρήματα ἐγύρισε στὴν πατρίδα του.

Ἐκεῖ ἀφοῦ ἐμοίρασε στοὺς σπιτικούς του λίγα χρήσιμα μικροπράμματα, τοὺς ἔδειξε καμαρώνοντας ἕνα μικρὸ φιλντισένιο σουγιὰ μὲ τρεῖς λεπίδες, μιὰ λιμίτσα καὶ ἕνα ψαλιδάκι.

Αὐτόν, ὅπως τοὺς εἶπε, τὸν ἀγόρασε μὲ τὰ πρῶτα χρήματα ποὺ ἔβγαλε καὶ τὸν εἶχε βρῆ πολὺ γουρλίδικο.

Ἐκεῖνοι, ξέροντας ὡς τότε τοὺς μονολέπιδους ξυλοσουγιᾶδες ἢ Κολοκοτρώνηδες, ποὺ σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο συνήθιζαν νὰ τοὺς λένε, καὶ σουγάκια ἢ σουγαδάκια, σὰν τὸν εἶδαν δὲν χόρταιναν νὰ τὸν ψηλαφίζουν καὶ νὰ τὸν θαυμάζουν.

Ἔπειτα, ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια τὸ δεῖξαν στοὺς γειτόνους τους καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ χωριὸ δὲν εἶχε ἄλλη ὁμιλία ἀπὸ τὸ θαυμαστὸ σουγαδάκι καὶ πολλοὶ τὸ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν συντοπίτη τους νὰ τὸ ἰδοῦν.

Ἔτσι ἐκεῖνο, περνῶντας ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, ἐκλέφτηκε ἀπὸ κάποιον.

Στενοχωρημένος ὁ νοικοκύρης μὲ τὸ χάσιμο τοῦ σουγιᾶ του, πῆγε στὸν παπᾶ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ βάλῃ ἀφορισμό.

Ὁ παπᾶς ποὺ ἦταν ἕνας μυαλωμένος καὶ σεβάσμιος γέροντας—ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ—ὅπως τὸν ἔλεγαν ὅλοι καὶ ἀπόφευγε τοὺς ἀφορισμούς, τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιὰ τὸ πάθημά σου, φταῖς καὶ σύ, εὐλογημένε, μὲ τὸ νὰ τὸν δείχνῃς τόσο πρόθυμα, ἔγεινε σκάνταλο σὲ πολλούς. Μεῖνε ἥσυχος ὅμως, θὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ βρεθῇ τὸ σουγαδάκι σου, πήγαινε τώρα στὸ καλό.

Τὴν Κυριακή, ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία, ὁ παπᾶς βγῆκε στὴν Ὡραία Πόλη καὶ εἶπε:

—Ἀδελφοὶ Χριστιανοί, ὁ πατριώτης μας ποὺ γύρισε ἀπὸ τὰ ξένα, ἔχασε τὸ σουγαδάκι του καὶ ἔχει τὴν ἰδέα πὼς κάποιος ἀπὸ μᾶς τοῦ τὸ πῆρε. γι' αὐτὸ μοῦ ζήτησε νὰ κάνω ἀφορισμό. Ὁ ἀφορισμὸς ὅμως, εἶναι πολὺ βαρὺ πράμμα καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγουμε, σκέφτηκα νὰ παρακαλέσουμε τὸν Θεὸ μὲ τὴν καρδιά μας, νὰ φωτίσῃ ἐκεῖνον ποὺ τὸ κρατεῖ νὰ τὸ δώσῃ πίσω. Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ προσευχηθοῦμε γονατιστοί.

Ὅταν τοὺς εἶδε πὼς ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἐσύστησε ἐρώτησε:

— Γονατίσατε;

— Ναί, ἐξεφώνισαν ὅλοι μαζί.

Γονάτισε καὶ κεῖνος ποὺ πῆρε τὸ σουγαδάκι.

— Ναί, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ τρεμάμενη.

— Ἐ! ἂς μοῦ τὸ φέρει ἐδῶ καὶ ἔτσι δὲν ἔχει ἀφορισμό!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙΡΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΥΜΑ καύσωνος, σᾶς λέει ὁ ἄλλος. Μᾶς ἤρθε τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου, ἔπειτα δρόσισε λίγο, καὶ τώρα πάλι ξανάρθε. Σᾶς γράφω ἱδρώνοντας, μὲ τὸ στυλὸ στὸ ἕνα χέρι — τῶραῖο στυλὸ ποὺ μοῦ χαρίσατε — καὶ μὲ τὴ βεντάλια στὸ ἄλλο... Στὸν καιρό μου, αὐτὰ τὰ «κύματα» δὲν τὰ ξέραμε μόνο τῆς θάλασσας καὶ τῆς σημαίας. «Ἤρθε ζέστη» λέγαμε, «ἦρθε κρύο». Τώρα ἔρχουνται κύματα: κῦμα καύσωνος, κῦμα φύχους, ἀκόμα καὶ κῦμα... ἀγραμματωσύνης, ὅπως εἶπε ὁ μακαρίτης ὁ καθηγητὴς Μενάρδος τὴν ὁμαδικὴ ἀμάθεια τῶν τελειοφοίτων ἐκείνου τοῦ χρόνου, ποὺ ἔδωσαν εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη στὰ γραπτά τους ἦταν ὅσα κι' οἱ λέξεις ποὺ εἶχαν γράψει... Ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα; Λένε ὄχι· ὅπως κι' ἂν τὸ πῇς, τὸ πρᾶγμα μένει τὸ ἴδιο. Κι' ὅμως, μοῦ φαίνεται πώς... ζεσταίνουμαι περισσότερο τώρα ποὺ τὴ ζέστη τὴ λένε «κῦμα καύσωνος». Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα εἶναι πολὺ βαθύτερο ἀπὸ πρῶτα. Ὅταν ἤμουν νέος, ὁ Μάης, ὁ Ἰούνιος, ὁ Ἰούλιος ἀκόμα, περνοῦσαν δροσεροί. Καὶ μόνο τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου—τρεῖς-τέσσερις τὸ πολύ—τὸ θερμόμετρο ἀνέβαινε στὰ ὕψη, ἀλλὰ γιὰ νὰ πέσῃ ὕστερα ἀπότομα καὶ νἀρχίσουν τὰ δροσερὰ μελτέμια καὶ σὲ λίγο τὰ πρωτοβρόχια.

Τώρα μεγάλες ζέστες κάνει καὶ τὸ Μάη. Κι' ὅλο τὸ καλοκαίρι τὰ «κύματα» πάνε κι' ἔρχουνται, καὶ μᾶς ψήνουν, καὶ μᾶς μαρτυρεύουν, ὥς τὸ Σεπτέμβρη, κάποτε μάλιστα κι' ὥς τὸν Ὀκτώβρη. Τὸ ἴδιο κι' οἱ χειμῶνες εἶναι πολὺ δριμύτεροι σήμερα ἀπὸ ἄλλοτε. Οἱ μεγάλες κακοκαιρίες ἀρχίζουν πρόωρα ἀπ' τὸ Νοέμβρη, ἐνῶ ὅταν ἤμουν νέος, γιὰ νὰ ἰδοῦμε χιόνι—ἂν βλέπαμε κιόλα—ἔπρεπε νὰ μπῇ ὁ Γενάρης. Θυμᾶμαι πὼς μόνο ἐκεῖ-δὰ κατὰ τὰ Φῶτα τουρτουρίζαμε, μὰ οἱ λιακάδες ξανάρχιζαν καὶ σὲ λίγο γύριζε ἄνοιξη. Κι' ἐπειδὴ τὸ κακὸ εἶναι γενικό, παγκόσμιο, θέλουν νὰ ποῦν πὼς τὰ τελευταῖα χρόνια ἄλλαξε τὸ κλῖμα, ὄχι πιὰ στὴν Ἑλλάδα ἢ στὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ σ' ὅλη τὴ Γῆ. Προσπαθοῦν μάλιστα νὰ τὸ ἐξηγήσουν, κι' ἄλλοι τὸ ἀποδίδουν στὶς κηλῖδες τοῦ ἡλίου, κι' ἄλλοι στὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα—ἀλήθεια, κι' αὐτὰ «κύματα» τὰ λένε—ποὺ διασχίζουν τὴ γήϊνη ἀτμόσφαιρα ἀκατάπαυστα, ἀπὸ τόσες χιλιάδες καὶ μυριάδες σταθμούς, τηλεφωνικούς, ραδιοτηλεγραφικούς, ραδιοφωνικοὺς καὶ καθεξῆς. Τὸν παλιὸ καιρό, βλέπετε, τέτοια «δαιμόνια» δὲν ὑπῆρχαν.

Αὐτὰ φταῖνε; τὰ συκοφαντοῦμε; Τί μᾶς νοιάζει γιὰ τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ! Ζεσταινόμαστε ὅσο ποτέ; Τουρτουρίζουμε ὅσο ποτέ; Αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα. Τὰ παιδιὰ δὲν τὸ καταλαβαίνουν, γιατὶ ἔτσι βρῆκαν τὰ πράγματα ἀφότου γεννήθηκαν. Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἡλικιωμένοι, ποὺ ἄλλα εἴχαμε βρεῖ κι' ἄλλα εἶναι τώρα, ὁποφέρουμε πολύ. Καὶ περισσότερο ἴσως τὸ καλοκαίρι παρὰ τὸ χειμῶνα. Ἀλήθεια, ὅταν κρυώνῃς, ἔχεις χίλιους τρόπους, χίλια μέσα νὰ ξεσταθῇς. Ἀλλὰ ὅταν ζεσταίνεσαι, πῶς νὰ δροσισθῇς; Βεντάλιες, ἀνεμιστῆρες, πάγοι, γύμνια, σὲ τίποτα δὲν ὠφελοῦν. Πῶς νὰ φᾷς, πῶς νὰ κοιμηθῇς, πῶς νὰ ἐργασθῇς; Νὰ ταξιδεύῃς, νὰ κολυμπᾷς, νὰ τρέχῃς μὲ αὐτοκίνητο... τὸ ξέρω· ἀλλὰ ὅταν ἔχῃς τὴ δουλειά σου; ὅταν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ κάθεσαι ὥρες στὸ γραφεῖο σου; Γι' αὐτὸ ἐγὼ τρέμω τὴ ζέστη. Καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία ρωτῶ τοὺς εἰδικοὺς ἢ κοιτάζω τὶς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ μάθω τί καιρὸ θἄχουμε αὔριο: ἢ ἴδια ζέστη θὰ ἐξακολουθήσῃ, ἢ θὰ κατεβῇ τὸ θερμόμετρο, ἢ θὰ ὑψωθῇ ἀκόμα;..

Αὐτό, ἀφότου ἔγινε ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν, τὸ μαθαίνω ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. Πρῶτα ἀκοῦμε τὸ σῆμα τοῦ Σταθμοῦ—τὸ χαρακτηριστικὸ ἐκεῖνο μοτίβο ἀπὸ κάποιο τσοπάνικο τραγοῦδι—ἔπειτα τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο, ἔπειτα τοὺς ὕμνους τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, καὶ νά, τὸ Μετεωρολογικὸ Δελτίο. Στὴν ἀρχὴ ἡ καιρικὴ κατάσταση τῆς ἡμέρας—ἄνεμοι, θάλασσες, οὐρανοί, θερμοκρασίες τῆς 14ης ὥρας—καὶ στὸ τέλος ἡ πρόγνωση γιὰ τὸν καιρὸ τῆς ἑπομένης... Ἀ, τί ἀνακούφιση ὅταν ἀκούω, μὲ ζέστη 35 βαθμῶν: «θερμοκρασία αὔριον κατωτέρα», καὶ τί ἀπελπισία ὅταν ἀκούω τὸ φοβερό: «θερμοκρασία αὔριον ἀνωτέρα»! Θὰ πῆτε: τὰ προγνωστικὰ τῶν μετεωρολόγων δὲν διαψεύδουνται; Ὄχι πάντα, παιδιά μου. Τὶς περισσότερες φορὲς βγαίνουν ἀληθινά. Κι' ἡ πρόγνωση ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα γιὰ τὴν ἄλλη εἶναι πάντα σχεδὸν σωστή...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΕ'

Ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὁ Κωστάκης δὲν ἀκούσθηκε. Ἦταν φρόνιμος. Οὔτε ἤθελε νὰ κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ του, οὔτε δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ τὸ σωστό. Ἄξαφνα ὅμως παρουσιάσθηκε μιὰ περίσταση κι' ὁ Κωστάκης ξανάγινε ὁ ἴδιος: Τοῦ πόνεσε τὸ δόντι.

Ἦταν ἕνα δόντι ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χαλᾷ. Γιατὶ ὁ Κωστάκης, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα παιδιά, δὲν ἐκαθάριζε καλὰ τὰ δόντια του μετὰ τὸ φαγητό, ἔτρωγε πολλὰ γλυκὰ καί, ὕστερα ἀπὸ τὸ ζεστό, ἔβαζε στὸ στόμα του κρύο, ποὺ βλάπτει πολύ.

Στὴν ἀρχή, τὸ χαλασμένο δόντι δὲν τοῦ πονοῦσε καὶ τόσο ἀνυπόφο-

ρα. Ἔβαζε λίγο κονιὰκ καὶ τοῦ περνοῦσε. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὅμως τοῦ πονοῦσε περισσότερο. Οὔτε τὸ κονιὰκ ἔκανε τίποτε, οὔτε τὸ ἰώδιο, οὔτε τὸ τυμόλ. Τὴ νύχτα δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἔκλαιγε, βογγοῦσε, ξεφώνιζε ποὺ νὰ τὸν λυποῦνται κι' οἱ πέτρες. Καὶ τότε ἡ μητέρα του εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ γιατρό.

— Καὶ τί θὰ μοῦ κάμῃ ὁ γιατρός; ρώτησε μὲ τρόμο ὁ Κωστάκης.

— Θὰ σοῦ τὸ βουλώσῃ ἤ, ἂν εἶναι πολὺ χαλασμένο, θὰ τὸ βγάλῃ.

— Ἄ, μπά, μπά, μπά! δὲ θέλω. Θὰ μοῦ πονέσῃ!

— Ποτὲ περισσότερο ἀπ' ὅσο σοῦ πονάει.

— Ὄχι σοῦ λέω! Δὲν πάω στὸ γιατρό! Δὲ θέλω!..

Μπρὲ καλέ, μπρὲ κακέ, τίποτα! Ὄχι κι' ὄχι ὁ Κωστάκης. δὲ θέλω καὶ δὲ θέλω. Γιὰ νὰ μὴν ἐπιμένουν μάλιστα, ἔκρυβε τὸν πόνο του, κρατοῦσε τὰ ξεφωνητά του κι' ἔλεγε πὼς τοῦ πέρασε... Μὰ ποῦ νὰ τοῦ περάσῃ! Ἕνα πρωὶ ὁ Κωστάκης ξύπνησε μὲ τὸ μάγουλο πρισμένο. Ἔ, τότε πιὰ ἡ μητέρα του δὲν ἄκουσε τίποτα.

— Στὸ γιατρὸ γρήγορα! φώναξε. Ἀμέσως! Ντύσου, Μαριγώ, νὰ τὸν πᾷς. Κι' οὔτε λέξη!

Ἡ Μαριγώ, ἡ ὑπηρέτρια, ἦταν μιὰ γερὴ χωρατοπούλα. Ντύθηκε μὲ τὰ καλά της, ἔβαλε καὶ τὴ μεγάλη της σκούφια, ἄρπαξε τὸν κ. Κωστάκη ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ τὸν τραβᾷ μὲ τόση δύναμη, ποὺ ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθοῦσε θέλοντας καὶ μή. Ἀντιστεκόταν ὅμως, ἔκλαιγε, ξεφώνιζε, χτυποῦσε τὰ πόδια του καὶ κάθε τόσο τραβιόταν γιὰ νὰ τῆς φύγῃ. Δὲν τὸ κατόρθωνε. Ἡ Μαριγὼ τὸν κρατοῦσε καὶ τὸν ἔσερνε καλά. Κι' ὅλο τοῦ ἔλεγε:

— Δὲν ντρέπεστε, κύριε Κωστάκη;.. Μεγάλο παιδὶ καὶ νὰ κάνετε ἔτσι;.. Ὁ κόσμος σᾶς βλέπει καὶ γελᾷ. Κοιτάξτε!..

Πραγματικῶς, ὁ Κωστάκης στὸ δρόμο εἶχε γίνει θέαμα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MAX BÉGOUEN — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Σιωπηλοὶ οἱ ψαράδες δὲν ἔχαναν οὔτε ἕνα κίνημα τῶν ἄλλων. Κάτω ἀπὸ τὸ μέτωπό τους τὸ ζαρωμένο ἀπὸ τὴν προσπάθεια, τὰ μαῦρα μάτια τους ἐγυάλιζαν σὰν κάρβουνα, ὅπως γυαλίζουν τὰ μάτια τῶν θηρίων. Κι' ἔξαφνα τὰ φρύδια τους ζάρωσαν ἀκόμη πιὸ πολύ.

Ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ζωηρὰ σὲ μιὰ γλῶσσα τραχειά. Δίχως ἄλλο εἶχαν καταλάβει γιατὶ συνεννοοῦνταν μεταξύ τους.

Ἕνας, ὁ ἀρχηγός τους δίχως ἄλλο, δείχνοντας τὰ μαμμούθ, ἔκανε θυμωμένος μιὰ ἀρνητικὴ χειρονομία. Δὲν ἤθελε νὰ κυνηγήσουν οἱ ἄσπροι ἄνθρωποι τὰ μαμμούθ.

Αὐτὸ βέβαια ἤθελε νὰ πῇ.

Ἀπογοητευμένοι, οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου ζήτησαν νὰ τοὺς ἐξηγήσουν τὸ λόγο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κιτρίνων διευθύνθηκε πρὸς μία τέντα καμωμένη ἀπὸ δέρματα ζώων καὶ ἀνασήκωσε ἕνα ἀπὸ τὰ φύλλα της.

Δίπλα σὲ κέρατα ταράνδων διακρίνουνταν τρεῖς πελώριοι χαυλιόδοντες ἀπὸ μαμμούθ.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν ὁλοφάνερο: ἦταν κι' αὐτοὶ κυνηγοὶ καὶ δὲν εἶχαν σκοπὸ ν' ἀφήσουν τοὺς παρείσακτους νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους στὴν περιοχὴ τῆ δική τους.

Ἡ στάση τους ἦταν καθαρὰ ἐχθρικὴ καὶ ἡ μιμική τους ἔδειχνε πὼς ἑτοιμάζουνταν γιὰ ἐπίθεση.

«Καμάκωναν τὰ ψάρια». (Σελ. 290, στ. β')

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ μάχη

Οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους. Ἡ θέση ἡ δική τους ἦταν πολὺ πιὸ εὐνοϊκὴ ἀπὸ τῶν ἀντιπάλων τους. Βρίσκονταν στὸ βράχο ψηλὰ ἀπὸ πίσω τους, κι' ἐκεῖνοι βρίσκονταν κάτω στὸ ποτάμι. Μὰ κι' αὐτοὶ κατάλαβαν πόσο μειονεκτικὴ ἦταν ἡ θέση τους καὶ φάνηκαν πὼς ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν. Εἶχαν, φαίνεται, σκοπὸ νὰ σκαρφαλώσουν στὸ βράχο γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς λευκοὺς ἐπάνω στὴν ἀνοικτὴ στέππα. Ἔπρεπε νὰ μὴν τοὺς ἀφήσουν νὰ τὸ κάνουν αὐτό, νὰ τοὺς προλάβουν. Ἡ πολεμικὴ κραυγὴ τῶν κυνηγῶν τοῦ ἐλεφαντόδοντου ἀντήχησε καὶ τὰ χέρια τους ἄδραξαν τὰ ὅπλα τους.

Ζζζζ! ἕνα κοντάρι μυτερό, πεταμένο μὲ ὀργή, καρφώθηκε ἀνάμεσα στὶς πλάτες ἑνὸς ἀπὸ τοὺς κίτρινους ἀνθρώπους. Ὁ πληγωμένος ἔπεσε κάτω μονοκόμματος, μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά, σύρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο. Ἄγριες φωνὲς καὶ πολεμικὲς κραυγὲς τοῦ ἀπάντησαν.

Ζζζζ! Μ' ἕνα λεπτὸ καὶ διαπεραστικὸ σφύριγμα τὰ βέλη ἔσχιζαν τὸν ἀέρα. Τὰ πετοῦσαν οἱ κίτρινοι ἄνθρωποι κι' οἱ μυτερὲς αἰχμές τους τρυποῦσαν τὶς στρογγυλὲς ἀσπίδες ἀπὸ δέρμα μαμμούθ ποὺ πίσω τους φυλάγουνταν οἱ λευκοί. Καὶ τότε αὐτοὶ κυριεύθηκαν ἀπὸ πανικό. Τί δύναμη ἦταν ἐκείνη ποὺ πετοῦσε τόσο μακρυὰ τὰ λεπτὰ καὶ μυτερὰ αὐτὰ βέλη, ποὺ τρυποῦσαν ἀσπίδες ἕνα δάχτυλο χοντρές; Πολλοὶ λευκοὶ εἶχαν κιόλας πληγωθεῖ ἀπὸ τὰ βέλη αὐτά, οἱ περισσότεροι καίρια. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, παρ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν χεριῶν τους, δὲν κατάφερναν νὰ πετύχουν τοὺς ἐχθρούς τους. Τὰ κοντάρια τους καρφώνουνταν πολλὰ βήματα πιὸ ἐδῶ ἀπὸ τὶς γραμμές τους.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν προσπαθοῦσε νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς δικούς του.

— Φοβόσαστε αὐτὲς τὶς ἀπαίσιες μορφές; τοὺς ἔλεγε. Σκοτώστε γρήγορα τοὺς ἄνανδρους αὐτοὺς ποὺ μᾶς πολεμοῦν μὲ ἄτιμα ὅπλα. Μᾶς κτυποῦν ἀπὸ μακρυὰ γιατὶ φοβοῦνται νὰ παλέψουν μαζί μας σῶμα μὲ σῶμα. Τὰ ὅπλα ποὺ ταιριάζουνε σὲ μᾶς εἶναι τὰ ρόπαλά μας καὶ τὰ μαχαίρια μας. Ἐπάνω τους, παλληκάρια μου!

Οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου τοῦ ἀπάντησαν μὲ τὴν πολεμική τους κραυγὴ καὶ ὥρμησαν γιὰ νὰ παλαίψουν ἀπὸ κοντὰ μὲ τοὺς ἐχθρούς τους. Μὰ ὅσο τοῦτοι τοὺς πλησίαζαν, τόσο ἐκεῖνοι ὑποχωροῦσαν. Ἔφευγαν, χωρὶς ὅμως νὰ προστατεύουν τὴν ἀπο

χώρησή τους, πετώντας βέλη ποὺ πάντα δὲν πετύχαιναν τὸ σκοπό τους.

Τοὺς κυνηγοὺς τοῦ ἐλεφαντόδοντου τοὺς ἔπιασε λύσσα. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς δικούς τους εἶχαν κιόλα σκοτωθῆ, πληγωμένοι στὰ καίρια, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μόνον ἕνας φαινόταν χτυπημένος βαριά.

Ἐκεῖ κάτω, στὶς ἀπέραντες στέππες ποὺ ζοῦσαν πρὶν ὅλοι, τοὺς σέβονταν γιὰ τὴ δύναμή τους καὶ τὴν ἀνδρεία τους. Δὲν φοβόνταν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸ μαμμούθ καὶ μὲ τὸν μαλλιαρὸ ρινόκερο, τὰ μεγαλύτερα ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα. Καμμιὰ φυλὴ δὲν τοὺς εἶχε ποτὲ νικήσει. Θ' ἄφηναν τώρα νὰ τοὺς ἐξοντώσουν οἱ μικροσκοπικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωπάκοι ἐπειδὴ εἶχαν ὅπλα καλύτερα ἀπὸ τὰ δικά τους;

Οἱ γυναῖκες ἐξαντλημένες σέρνονταν μὲ κόπο. Τὰ παιδιὰ ἔκλαιγαν ἀπὸ φόβο κι' ἀπὸ κούραση. Οἱ ἄντρες ἀποφάσισαν νὰ δώσουν ἕνα τέλος καί, περιφρονώντας τὰ βέλη ποὺ ἔπεφταν ἐπάνω τους βροχή, χύμηξαν ὅλοι μαζὶ φωνάζοντας ἄγρια. Ἐξαφνιασμένοι ἀπὸ τὴν ὁρμητικὴ αὐτὴν ἐπίθεση, οἱ ντόπιοι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια καὶ σκορπίστηκαν πρὸς ὅλες τὶς μεριές. Ἔτρεχαν γρήγορα ὅσο καὶ οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου, κι' ὅταν κανεὶς τοὺς ἐπλησίαζε κι' ἄπλωνε τὸ χέρι νὰ τοὺς πιάσῃ, τοῦ ἔκαναν τσαλίμια καὶ ξέφευγαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια τους σὰν τὸ λαγό. Ἐξαγριωμένοι οἱ λευκοὶ τοὺς ἔβριζαν μὲ φωνές:

— Λαγοί! ἄγανδροι! Δειλοί, καταραμένοι! Σταθῆτε νὰ πολεμήσετε!

Ἀπερίγραπτο πανδαιμόνιο κυριαρχοῦσε. Ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς ξεπρόβαιναν ἄνθρωποι, ἄλλοι ποὺ ἔφευγαν κι' ἄλλοι ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν. Ἄλλοῦ πάλευαν δύο, καρμὶ μὲ κορμί. Ἄλλοῦ τὰ ρόπαλα ἔρριχναν κάτω ἀναίσθητον ἕναν ἀπὸ τοὺς ντόπιους ποὺ δοκίμαζε νὰ γλυτώσῃ μὲ τὴ φυγή. Ἄλλοῦ τὰ μαχαίρια χώνονταν μέσα στὸ κορμὶ βαθιὰ ὥς τὰ χέρι.

Ἐνόσῳ οἱ ἄνδρες πάλευαν καὶ σκοτώνονταν, οἱ γυναῖκες κι' ἀπὸ τὶς δυὸ ρεριὲς φώναζαν, δίνοντας θάρρος στοὺς δικούς τους καὶ καταριώντας τοὺς ἄλλους. Οἱ φωνὲς τῶν πληγωμένων πνίγουνταν μέσα στὴ χλαγοὴ τῆς μάχης. Τέτοιος ἦταν ὁ θόρυβος, ὥστε τὰ ζῶα τρομαγμένα εἶχαν φύγει μακρυά.

Καὶ ὅμως γι' αὐτὰ εἶχε γίνει ὅλος ὁ σκοτωμός.

Οἱ κίτρινοι ἄνθρωποι δὲν μπόρεσαν ν' ἀντιμετωπίσουν γιὰ πολλὴν ὥρα τὴν ἐπίθεση τῶν λευκῶν, ποὺ τὴ δύναμή τους τὴν δεκαπλασίαζε ἡ ἀνία νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ τοὺς νικήσουν οἱ ἄλλοι,

Ὁ ἀρχηγός τους, βλέποντας τὴν πανωλεθρία ποὺ πάθαιναν ἔβαλε τὸ βούκινό του στὸ στόμα καὶ σάλπισε νὰ συναχθοῦν οἱ δικοί του ὅλοι. Ὅσοι εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοὶ ἄρησαν τὸν ἀγῶνα, καὶ βάζοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, δοκίμασαν νὰ ὑποχωρήσουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου βρίσκουνταν κιόλας οἱ γυναῖκες τους. Ὅλοι μαζὶ ἔπεσαν στὸ νερὸ καὶ, κολυμπώντας ἔφτασαν στὴν ἄλλη ὄχθη.

Μὰ κι' οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου εἶχαν πληρώσει ἀκριβὰ τὴ νίκη τους. Κανένας δὲν ἦταν ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πληγωθῆ, καὶ καμμιὰ δεκαριὰ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους κοίτουνταν νεκροὶ στὸ χῶμα. Ὡστόσο οἱ ἀπώλειες τῶν ἐχθρῶν ἦταν μεγαλύτερες καὶ τὸ πάθημα αὐτὸ θὰ τοὺς γινόταν μάθημα.

Κατάκοπη καὶ πεινασμένη, ἡ φυλὴ τῶν λευκῶν ἔτρεξε στὸν καταυλισμὸ τῶν ἐχθρῶν της ποὺ βρισκόταν ἔρημος καὶ ἐγκαταλελειμμένος. Τὰ τρόφιμα ἦταν ἄφθονα ἀπὸ κάθε λογῆς ψάρια ξεραμένα, κρέατα καὶ ψάρια καπνισμένα. Μὰ καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα βρίσκουνταν ἐκεῖ πλῆθος: ὅπλα, χαυλιόδοντα ἀπὸ μαμμούθ, γοῦνες καὶ δέρματα. Οἱ σκηνὲς καὶ οἱ σπηλιὲς ποὺ βρίσκονταν σκαμμένες στὸ βράχο, γέμισαν ἀπὸ τοὺς ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς καὶ θριάμβου ποὺ ἔβαζαν οἱ λευκοί, βλέποντας μιὰ τόσο πλούσια λεία. Ὅλοι ἔπεσαν μὲ βουλιμία στὸ φαΐ γιὰ νὰ τονώσουν τὶς δυνάμεις τους, ποὺ εἶχαν ἐξαντληθῆ ὕστερα ἀπὸ τόσων μηνῶν ὁδοιπορία κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια σκληρὴ καὶ ἄγρια μάχη. Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ καταβρόχθιζαν ὅ,τι ἔπεφτε στὸ χέρι τους καὶ ἄλλαζαν τὰ παλιά, χιλιοσχισμένα δέρματα ποὺ σκέπαζαν τὸ σῶμα τους μὲ ζεστὲς κι' ἀφράτες γοῦνες.

Ἐνόσῳ οἱ ἄνθρωποι πανηγύριζαν ἔτσι τὴ νίκη τους, οἱ λύκοι, ποὺ τοὺς τράβηξε ἀπὸ μακρυὰ ἡ μυρουδιὰ ἀπὸ τὸ φρεσκοχυμένο αἷμα, εἶχαν κατεβεῖ κρυφὰ κι' ἀθόρυβα στὸ πεδίο τῆς μάχης. Κι' αὐτοὶ πεινοῦσαν... Στὴν ἀρχὴ ἦσαν λίγοι, καὶ χωρὶς νὰ κάνουν θόρυβο ἔπεσαν μὲ βουλιμία κι' ἄρχισαν νὰ κατασπαράζουν τὰ πτώματα ποὺ εἶχαν καταιβεῖ κρυφὰ κι' ἀθόρυβα στὸ πεδίον τῆς μάχης.

Κι' αὐτοὶ πεινοῦσαν...

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Μπεμπούλα ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ἀδελφάκι της. Μάτς!..

ΤΟΣΟ ΑΠΑΛΟ

Τόσο ἁπαλό, πῶς εἶσαι στὴν ἀφή
Θαρρῶ, πῶς πούπουλα κρατῶ στὸ χέρι,
Κι' ἔχεις ἀκόμα μιὰ εὐῶδιά κρυφὴ
Φερμένη ἀπ' τὰ ὑπερκόσμια μέρη.

Δὲν ξέρω ἀλήθεια πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ,
Σὰν σὲ φιλῶ, δροσιὰ νιώθω στὸ στόμα.
Κάποιον ἐξαίσιο λὲς ρουφάω καρπό,
Τὸ μῦρο του σκορπᾶ τὸ θεῖο σου σῶμα.

Σὰν τ' ὥριμο ροδάκινο, τ' ἁβρό
Στὸ πρόσωπο, στὸ χῶμα, καὶ στὸ χνούδι,
Καὶ σὲ κοιτῶ... καὶ σὲ κοιτῶ... νὰ βρῶ
Τὴ λάμψη ἀπὸ ποιὸ κῆρες ἀγγελοῦδι!..

Γιὰ σένα τί καμάρι νοιώθω ἐγώ!..
Χριστέ μου!.. Ταπεινὴ θέλω νὰ γίνω...
Τὸ νιώθω, πῶς δὲν πρέπει—καὶ κλαίω—
Νὰ καμαρώνω τὸ γλυκό μου κρίνο...

Χριστέ μου! Ἂν δείχνω ὑπερροχὴ
Πιότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες, τί νὰ γίνει...
Σὺ κοὐ τῆς μάνας βλέπεις τὴν ψυχὴ
Συχώρα μὲ τὴ θεία σου, καλωσύνη!..

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

VICHTOR HUGO

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

. . . Il est si beau l'enfant
avec son doux sourire . . .

Ξεχύνει τόση ὡραιότη τὸ παιδί
Τήν ὥρα πού γλυκά χαμογελάει,
Σάν ἡ μυριόηχη φωνή του κελαϊδεῖ
Καὶ τὰ πιστεύει ὅλα καὶ γελάει.
Τὰ δροσοδάκρυα του πού κάποτε κυλοῦν
Στερεύουνε μὲ χάδια πού πλανεύουν'
Ἀφίνει τἀμαράκια του ὁλοένα νἀποροῦν,
Χαρούμενα τὴν πλάση νὰ μαγεύουν,
Χωρίζοντας τριγύρω τὴν ψυχή του στὴ [ζωὴ
Καὶ πλέριο τ' ἀγαλό του στοματάκι στὸ [φιλί !

(Παράφρασση) ***Μπετόβεν*** [Β]

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Πάντα δοκιμάζω μιὰ ξεχωριστὴ χαρὰ βλέποντας ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ μας τὰ χελιδόνια νὰ σχίζουν μὲ τὰ σπαθωτά τους τὰ φτερὰ τὸν ἀέρα *καὶ νὰ γυρίζουν στὴ ξενιτά τους τὴ φωλιά*. Ἀπὸ ποιὲς μακρυνὲς χῶρες μᾶς ἔρχονται οἱ φτερωτοὶ αὐτοὶ ἀγγελιαφόροι τῆς ἄνοιξης ;

Τὸ *χαρούμενο κελαϊδημά τους* ἀντηχεῖ σὰν ἀνοιξιάτικο τραγούδι καὶ τὰ τελευταῖα χιόνια λυώνουν στὶς μακρυνὲς βουνοκορφές, πού κι' αὐτὲς ἀκόμα ντύθηκαν τὴ *γιορτινή τους φορεσιά*.

Ἡ θάλασσα πέρα ξαπλώνεται ἥσυχη καὶ πολύχρωμη σὰν ἄνθισμένος κάμπος, καὶ τὰ κατάλευκα πανιὰ τῶν καραβιῶν πού *ἀρμενίζουν γοργόφτερα πρὸς τὴν* ξενητιά, μοιάζουν σὰν παιχνιδιάρες πεταλούδες πού παίζουν κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιξιάτικον ἥλιο.

Οἱ ἔρημες καὶ *βουβὲς ὡς τώρα χελιδονοφωλιὲς* πλημμυρίζουν ἀπὸ τ' ἀτέλειωτα τιτιβίσματα τῶν ξενητεμμένων χελιδονιῶν καὶ μοιάζουν σὰν ἀπὸ καιρὸ *κατάκλεισα σπίτια*, πού ἔξαφνα μιὰ μέρα γυρίζουν ἀπὸ τὴν ξενητειὰ οἱ νοικοκυρὲς τους καὶ τὰ γεμίζουν μὲ φῶς καὶ ζωή.

Μὰ *τώρα γιά* ! . .μελαγχολικὸ ξαπλώνεται τὸ φθινόπωρο. Τὰ φύλλα κιτρινίζουν καὶ πέφτουν πεταμένα στὴ νοτισμένη γῆ, ὁ οὐρανὸς πέρνει ἕνα σκοῦρο *πένθιμο χρῶμα*, κι' *ἀπὸ τὰ μακριὰ* κοφοβούνια ξεκινάει κατάμαυρη ἡ φθινοπωρινὴ μπόρα.

Ἡ θάλασσα δὲν εἶναι πιὰ γελαστὴ καὶ ἥσυχη, κι' *ἀπὸ τὰ μπαλκόνι μου* ἀκούω τὴ μακρυνὴ βοὴ τῶν κυμάτων πού σπάζουν ἀφρισμένα στοὺς βράχους.

Τὰ χελιδόνια τώρα σὲ στοματὲς ἀτέλειωτες *σχίζουν* τὸν *φθινοπωριάτικον* οὐρανὸ κι' ἀρμενίζουν γοργὰ σὰν κυνηγημένα πρὸς τὰ θερμὰ μέρη, νὰ φέρουν ἀλλοῦ τὴν ἄνοιξη καὶ τὴ χαρά.

Ἀπὸ τ' *ἀπέραντα ὄψη τους φθάνει* ὡς τ' ἀφτιά μου τὸ χαρούμενο τραγούδι τους πού μοιάζει σὰν χαιρετισμὸς παρηγορίας στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ μέρη πού *ἀφίνουν* : — *Θἄρθουμε ξανὰ* στὰ μέρη σας νὰ σᾶς φέρουμε τὴν ἄνοιξη, τὸν ἥλιο, τὴ χαρά

Τρισεύγενη [Β]

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΦΕΤΕΙΝΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Ὤ ! ναί, ἡ τελευταία ἔκθεση εἶναι. Πότε ἦταν *πρώτη* καὶ *πότε* ἔγινε τελευταία! Πάει πιά, μιὰ μᾶς ἀπομένει, κι' αὐτὴ γιὰ διαγωνισμό.

Πάνε πιὰ οἱ μέρες πού κάναμε ἔκθεση γιὰ διόρθωση. Πᾶνε πιὰ οἱ ἐκπλήξεις, τὰ μουρμουριτά, οἱ γκριμάτσες γιὰ τὰ θέματα.

Τέλειωσαν, ἀλήθεια, καὶ τί ἔμεινε ;

Ἕνα τετραδιάκι μικρὸ πού ἴσως νὰ τραβήξῃ κι' αὐτὸ τὴν τύχη τῶν δικοίων του. Ναί, ἕνα τετραδιάκι γιομάτο κόκκινες μολυβιὲς καὶ ὑπογραφές.

Καί. . . κάθε μολυβιὰ μιὰ ἀνάμνηση κάθε μουτζούρα μιὰ ἐπιστροφὴ στὰ περασμένα.

Κι' ἄλλες σημειώσεις εὐχαρίστηση ἄλλες ἀπογοήτευση μοῦ καναν, μὰ πάντοτε στιγμιαία, κι' ἄλλες μοῦδιναν συμβουλές.

Τώρα αὐτὴ εἶναι ἡ στερνὴ πού θὰ διαβῇ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καθηγητοῦ καὶ θὰ στιγματισθῇ μὲ κόκκινες μολυβιές.

Εἶναι ἡ τελευταία πού θὰ κριθῇ καὶ θὰ γραφῇ μὲς στὸ μικρὸ τετραδιάκι κι' ἀκόμα θὰ βαθμολογηθῇ. Εἶναι αὐτὴ πού θὰ κλείση τόσες ἀναμνήσεις, τόση εὐθυμία. . .

Γιὰ νὰ ξεχασθῇ κι' αὐτὴ ἔκεινα ἀπὸ λίγο.

Φαέθων [Γ]

ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

«Καθένας πρέπει νὰ γράφῃ ὅπως μιλάει».

Α***

«Καὶ ἂν μιλάῃ μὲ τὴ μύτη ;»

Β***

Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκώνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τοτός.—Μαμά, δός μου μιὰ δραχμή.

Μαμά.—Τί νὰ τὴν κάνῃς, παιδί μου ;

Τοτός.—Θέλω νὰ τὴ δώσω σὲ κεῖνον τὸν πτωχό.

Μαμά.—Ποῦ εἶναι ;

Τοτός.—Νά, ἐκεῖ στὴ γωνία καὶ πουλάει. . . παγωτό.

('Απ' τὸ Γερμανικὸ) ***Ὀρεσιβία***

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στὸ προηγούμενο φυλλάδιο προκηρύχθηκαν δυό : Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ Ζωγραφικῆς. Σήμερα προκηρύσσονται ἄλλοι δυό :

3.—Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν Λαθῶν.

Στὸ φυλλάδιο τοῦτο ἔχω ἀφήσει ξεπίτηδες μερικὰ *τυπογραφικὰ λάθη—δέκα* τὸ ὅλον, ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ σὲ κάθε σελίδα ἀπὸ τὶς 6 πρῶτες—πού τὰ χαρακτηριστικά τους εἶναι : Α', ἡ σωστὴ λέξη διαφέρει *ἀπὸ τὴ λανθασμένη κατὰ ἕνα μόνο* γράμμα, π.χ. *τόκος-τόπος, πόλις-μόλις, εἶπα-εἶδα* κτλ. Β', ἡ λανθασμένη λέξη ἀλλοιώνει βέβαια τὴν ἔννοια τῆς φράσης, *ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο πολύ, ὥστε νὰ* φαίνεται ἀμέσως πὼς εἶναι λάθος πρέπει δηλαδὴ νὰ προσέξῃ κανένας γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Π.χ. «ἡ ἕξις *κόπον* γεννᾷ». Αὐτὸ τὸ λάθος φαίνεται ἀμέσως' γιατὶ ὅλοι ξέρουν πὼς ἡ ἕξις γεννᾷ *κόρον* κι' ὄχι *κόπον*, πού δὲν θὰ πῇ τίποτα. Ἂν ὅμως βλέπαμε κάπου «αὐτὸ τοῦ *καλοφάνηκε*», μόνο διαβάζοντας μὲ προσοχὴ τὰ παραπάνω ἢ τὰ παρακάτω, θὰ καταλαβαίναμε πὼς ὁ συγγραφέας ἔγραψε *«τοῦ κακοφάνηκε»* κι' ὁ τυπογράφος τὸ κάπα τὸ ἔκαμε λάμβδα.

Γίνουνται κι' ἄλλου εἴδους λάθη—καὶ σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο μπορεῖ νὰ ἔμειναν μερικά, ἀπὸ ἄβλεψία τοῦ διορθωτῆ—λάθη *τυχαῖα*, πού φαίνουνται ἀμέσως, γιατὶ κάνουν λέξεις στραβές, ἀνύπαρκτες, ἀδιάβαστες, (π. χ. *δὴν ἀντὶ δέν, ἀλσὰ ἀντὶ ἄλλά, πξς ἀντὶ πῶς, ἔμπηρος* ἀντὶ *ἔμπειρος* ἢ καὶ *ἔμπορος*), ἄλλες μὲ κανένα ἀνάποδο γράμμα στὴ μέση (*αὔριο=αὕριο*) μὲ κενὸ (*ἀδι ία=ἀδικία*, λείπει τὸ κάπα) κτλ. Λοιπόν, αὐτὰ τὰ λάθη δὲν θὰ τὰ λάβετε καθόλου ὑπ' ὄψι σας. Θὰ κοιτάξετε νὰ βρῆτε μόνο τὰ *δέκα* σκόπιμα, τἀφιμένα ξεπίτηδες γιὰ τὸν Διαγωνισμό, ποὺ σᾶς εἶπα παραπάνω τὰ χαρακτηριστικά τους. Καὶ στὴν ἀπάντησή σας θὰ τὰ σημειώσεε ἔνσι :

1. — Στὴ σελ. τάδε, στίχος δεῖνα, («Τόμ Σῶγερ») ἀντὶ *σκότος* (π. χ.) θέλει *σκόρος*.

2. — Στὴ σελ. τάδε, στίχος δεῖνα, («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή»), ἀντὶ *καλῶ* θέλει *λαλῶ*.

Καὶ καθεξῆς, ὅσα βρῆτε. Γιατὶ δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ βρῆτε καὶ τὰ *δέκα* — πού ἴσως κανένας δὲν θὰ τὰ βρῇ— γιὰ νἀπαντήσετε. Καὶ θὰ βραβευθοῦν, φυσικά, ὅσοι βροῦν τὰ περισσότερα.

4.—Μικρὴ Κυριακὴ

Θἀπαντήσετε σ' αὐτὴ τὴν ἁπλούστατη ἐρώτηση :

«Τί σᾶς ἀρέσει καλύτερα νἀκοῦτε στὸ ραδιόφωνο ; Καὶ γιατί ;»

Μπορεῖτε νἀπαντήσετε καὶ μὲ πέντε λόγια. Ὅσο σύντομη κι' ἂν εἶναι μιὰ ἀπάντηση, μπορεῖ νὰ λέῃ πολλά : «Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. Πάντως, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ γράψετε περισσότερες ἀπὸ 300 λέξεις (30 περίπου ἀράδες συνήθους γραψίματος σὲ μεγάλη κόλλα διαγωνισμοῦ). Οἱ ἐκκενέστερες ἀπαντήσεις οὔτε κἂν θὰ διαβασθοῦν. Οἱ καλύτερες ἀπὸ τὶς ἄλλες θὰ βραβευθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν στὴ Σελίδα Συνεργασίας.

Προσθέτω πὼς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιορισθῆτε μόνο σ' αὐτὰ πού μεταδίδει ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν. Ἡ κρίση σας μπορεῖ νὰ περιλάβῃ τὶς μεταδόσεις πού φθάνουν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, καὶ πού τὶς ἀκοῦτε βέβαια εἴτε ἀπὸ δικά σας ραδιόφωνα, εἴτε ἀπὸ φιλικῶν σας σπιτιῶν, εἴτε ἀπὸ δημόσια ραδιόφωνα.

Τοὺς «κοινοὺς δρους» ὅλων τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν τοὺς βλέπετε στὶς προκηρύξεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου,

Σημ. — Στὸ ἑπόμενο θὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας. Καὶ στὸ μεθεπόμενο θὰ προκηρυχθοῦν ἄλλοι δυὸ Ἔκτακτοι Διαγωνισμοί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19 Ἰουλίου 1938

ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

Τὴν Τετάρτη, 13 Ἰουλίου, τέσσαρα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς—***Δάκρυ Ψυχῆς***, ***Σαρπηδών***, ***Ἀγράμπελη*** καὶ ***Ἀγνή***, τὰ ἄλλα ἔλειπαν ἀπ' τὴν Ἀθήνα—ἔφεραν στὸν κ. Φαίδωνα τὸ Δῶρο πού τοῦ ἀγόρασαν μὲ τὰ χρήματα τοῦ Ἐρένου : ἕνα πολυτελὴ στυλογράφο Πάρκερ, τελευταίου συστήματος μὲ τὸ σχετικὸ μελάνι, καὶ μιὰ μεγαλόπρεπη βάση, ἢ καλαμαριά, μαύρη μὲ ἀσημένια κοσμήματα, μὲ ρολόϊ στὴ μέση, μὲ ἡμερολόγιο στὴ μιὰν ἄκρη, μὲ τὸ χωνὶ ὅπου μπαίνει ὁ στυλογράφος στὴν ἄλλη, καὶ μὲ χῶρο σὰ διακάκι μπροστά. Στὴν πλάκα τοῦ Ἡμερολογίου ἔχουν χαραχθεῖ τὰ ἑξῆς : *«Στὸν Φαίδωνα γιὰ τὰ Πενηντάχρονά του τὰ Διαπλασόπουλα»*.

Ἡ Ἐπιτροπή μοῦ γράφει πὼς στὸ σχετικὸ Διαγωνισμὸ βραβεύθηκε μιὰ Ἀφιέρωση κεμωμένη ἀπὸ τὴ ***Μεγάλη Ἑλλάδα***. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν χωροῦσα νὰ χαρεχθῇ στὴν πλάκα, μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴ δημοσιεύσω ἐδῶ καὶ δηλώνει πὼς ἔχει στὴ διάθεση τῆς ***Μεγάλης Ἑλλάδος*** δρ. 100 γιὰ τὸ βραβεῖο της (βιβλίο ποὺ αὐτὴ θὰ δρίσῃ γιὰ νὰ τῆς τὸ ἀγοράσουν καὶ νὰ τῆς τὸ στείλουν). Ἡ βραβευμένη Ἀφιέρωση εἶναι αὐτὴ :

Κι' ἐμεῖς στὴν πενηντάχρονη
θριαμβικὴ γιορτή σας,
Μιὰ πέννα σᾶς προσφέρουμε
γιὰ ὅσ' ἀπ' τὴ δική σας
Ἀντλήσαμε διδάγματα
στὸ ἦθος καὶ στὴ γνώση
Πολύτιμά μας Δάσκαλε,
μ' εὐγνωμοσύνη πόση !

Ὁ κ. Φαίδων, βαθιὰ συγκινημένος, εἶπε στὰ παιδιὰ ποὺ τοῦ ἔφεραν τὸ Δῶρο καὶ τοῦ διάβασαν τὴν Ἀφιέρωση : «—Λάνε πὼς θὰ πεθάνω μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι. Ἀπὸ σήμερα θὰ μεταχειρίζουμαι ἀποκλειστικὰ αὐτὴ τὴν αἰώνια ποὺ μοῦ χαρίζετε. Κι' ἔται θὰ θυμᾶμαι τἀγαπητά μου Διαπλασόπουλα ὡς που νὰ πεθάνω !»

Ἡ Ἐπιτροπή μοῦ γράφει ἀκόμα πώς, ἐπειδὴ δὲν εἶν' ἐδῶ ὅλα τῆς τὰ μέλη, μιὰ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία θὰ γίνῃ ἀργότερα

Δὲν σὲ ξέχασα, ἀγαπητή μου ***Δελάντα***. Ἀλλὰ βλέπεις τί «οὐτοπία» ἔχω αὐτὸν τὸν καιρό. Κι' ἕνα μεγάλο παραμύθι τοῦ κ. Σεφερλῆ ἀκόμα δὲν μπόρεσα νὰ τὸ δημοσιεύσω, ἀν καὶ τὸ ἔλαβα πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ δικό σου διήγημα. Σὲ προσεχῆ δωδεκασέλιδα θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ δυό. Καὶ γιὰ τὸ βιβλίο σου θὰ ξαναγράψω. Μόνο τὸ ποίημα τῆς Νοάϊγ δὲν θὰ δημοσιεύσω, γιατὶ μ' ἄλη τὴν ὄμορφη μετάφραση, τὸ βρίσκω συνόηντο γιὰ παιδιά—καὶ μεγάλα ἀκόμα.

Σὲ συγχαίρω, ***Νινέττα***, γιὰ τὸ ἀπολυτήριο μὲ τὸ ἄριστα. Δὲν εἶναι βέβαια μικρό, ἀφοῦ καὶ τουρκικὰ ἦταν στὴ μέση καὶ ἀρρώστεια. Ἀλλὰ νὰ ποὺ τὰ κατάφερες λαμπρά. Καὶ τώρα θὰ παράσχῃς ἕνα αὐτυχισμένο καλοκαίρι στὴν παραθεΐσια αὐτὴ ἐξοχὴ τοῦ Βοσπόρου ποὺ κουβαλήθηκες. Μὴ μὲ ξεχνᾷς καὶ μένα : στέλνε μου γράμματα σωστά, σὰν τὸ σεπτεμρινό, κι' ὄχι «ἁπλὰ σημειώματα μὲ Μ. Ἀγγελίες, ὅπως πρίν. Θὰ διαβάσω καὶ τὸ κομμάτι σου μὲ τὴ σειρά του. Δὲν ξέρω τί εἶναι, πάντως ὅμως, ἂν τὸ κρίνω δημοσιεύσιμο, δὲν θὰ τοῦ βάλω [Γ], ποὺ τὸ βάζω μόνο σὲ πρωτόλεια δημοσιευόμενα γιὰ ἐνθάρρυνση.

Πολλοὶ μὲ ρωτοῦν διάφορα γιὰ τὸν κ. Παπαδόπουλο, ποὺ ἄλλοι τὸν λένε «πατέρα», ἄλλοι «παππού», μὰ ὅλοι μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ μὲ τὸν ἴδιο σεβασμὸ τὸν περιβάλλουν. Κι' ἐὐχαρίστιας τοὺς πληροφορῶ : Ὁ κ. Παπαδόπουλος κατάγεται ἀπὸ τὴν Ὕδρα. Τὰ πρῶτα μάλιστα χρόνια, ἐπειδὴ οἱ Παπαδόπουλοι εἶναι πλήθος, ἐπρόσθετε στὸνομά του καὶ τὸ «Ὑδραῖος». Ἔτσι ὁ μπως γινόταν πολὺ μεγάλο—Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος Ὑδραῖος—κι' ὅταν ἔγινε τόσο γνωστός, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ διακριτικό, τὸ παρέλειψε. Εἶναι σήμερα 80 ἐτῶν περίπου, κι' ὄχι μόνο ζῇ—γιατὶ ρωτᾷ ὁ ***Ἄρης***—ἀλλὰ κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται ὅπως κι' ὅταν ἴδρυσε τὸ περιοδικὸ αὐτό, ἐδῶ κι' 60 χρόνια. Ὅσο γιὰ τὴ φωτογραφία του, ἡ τελευταία δημοσιεύθηκε στὸν τόμο τοῦ 1935, ὅταν ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐτίμησε τὴν ἐργασία του μὲ τὸ Ἀργυροῦν Μετάλλιόν της.

Ἴσις, ὁ κ. Ξενόπουλος ἐδιάβασε τὸ γράμμα σου. Κατέταξε τὰ γνήσια λαϊκὰ τραγούδια στὴ σοβαρὴ μουσική, γιατὶ εἶναι πραγματικῶς εἶπε ὅμως πὼς κουράζουν μὲ τὴ μονοτονία τους καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καλύτερα ὅταν τὰ διασκευάζουν ὁἀκμοι μουσικοὶ ἢ κάνουν δικά τους μὲ μοτίβα ἑλληνικά. Ὅσο γιὰ τοὺς χορούς, δὲν τοὺς ἀποκλείει βέβαια, ἀλλὰ θέλει νὰ εἶναι ἀπὸ μεγάλους συνθέτας. Κι' ὑπάρχουν ἄπειρα ἔξοχα χορευτικὰ κομμάτια τοῦ Βαγτόβρελ, τοῦ Σμεντάνα, τοῦ Στράους, τοῦ Λέχαρ κτλ. Τέλος πάντων, τὰ παιδιὰ, ποὺ μορφώνονται τώρα, πρέπει νἀκοῦνε ἐκλεκτὴ μουσική.

Ἔλαβα τὴ Συλλογή σου, ***Ἠλιοστερίχυτη***, καὶ χαίρω ποὺ ἔτσι περιλήφθης καὶ σὺ στὸν ἐφετεινὸ Διαγωνισμό. Θὰ πῶ στὴ ***Μόνα Λίζα*** πὼς τὴ συγχαίρεις γιὰ τὴν Ἄσκησή της 279—388, ποὺ ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ σ' ἔδασάνισα, ἀλλὰ ὡραία. Ἔχεις δίκιο γιὰ τὶς ἀποκαλύψεις ὅπως γίνουνται, ἀλλὰ τί μποροῦμε νὰ κάμουμε ; Ὅσο γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν παιδιῶν «μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς», γιατὶ νὰ τοὺς ἀπαγορεύσω ; Ὅποιος θυσπιστεῖ ἂς μὴ στέλνῃ. Ἔπειτα ξέρω πὼς τὰ λίγα αὐτὰ χρήματα ποὺ μαζεύουνται, χρησιμοποιοῦνται πάντα γιὰ βραβεῖα, κι' εἶναι πολὺ σπάνιο νὰ μὴ χρησιμοποιηθοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὅταν π. χ. ματαιώνεται ὁ Διαγωνισμὸς ἢ ἀμελεῖται ἡ ἀποστολὴ τῶν βραβείων.

Ποτέ, ***Ὀμίχλη***, οὔτε στὶς Μικρὲς Ἀγγελίες, οὔτε πουθενά, δὲν βεβαιώνω φευδῆ. Ἄμα βλέπεις ; «Διάπλ. Βεβαιότατα !», νὰ ἔχῃς πεποίθηση πὼς ἔτσι εἶναι. Καὶ πολλὲς φορὲς τὸ ἔχω δηλώσει στοὺς Ἀγγελιοδότας : δὲν ἀρκεῖ νὰ πληρωθοῦν οἱ λέξεις τῆς βεβαιωσής μου πρέπει νὰ εἶναι κι' ἀλήθεια. Φυσικά, μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ βεβαιώσω κάτι μὴ ἀληθινό, ἀλλὰ καὶ τότε «καλῇ τῇ πίστει» δηλαδὴ γελασμένη κι' ἐγὼ ἡ ἴδια. Ἕνα παράδειγμα : μία φίλη μου, ἡ ***Α. Ζ.*** εἶχε τὸ φευδώνυμο ***Ἄλτις*** ἔπειτα, μὲ ἄλλο ὄνομα, ***Μ. Α.*** πῆρε τὸ φευδώνυμο ***Λίρκη***. Ἐγὼ δὲν ἤξερα πὼς ***Ἄλτις*** καὶ ***Λίρκη*** εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Κάποιος ἀποκάλυψε : «***Λίρκη***=***Α. Ζ.***». Ἡ ***Λίρκη*** διαφεύδει κι' ἐπικαλεῖται τὴ μαρτυρία μου. Δὲν θὰ τὴ δώσω, ἀφοῦ, γιὰ μένα, ἡ ***Λίρκη*** δὲν εἶναι ἡ ***Α. Ζ.*** ἀλλὰ ἡ ***Μ. Α.*** ; Ἔτσι μόνο μπορεῖ νὰ γελασθῶ κι' ἐγώ.

Ζανθὴ Ὀρειβάτες, ***Ζακυνθινούλα***, ***Τρισεύγενη***, ***Ὀρεσιβία***, ***Ὑδραιόπουλο***, ***Νεράϊδα τοῦ Δάσους***, ***Μυρτώ***, ***Ἀφρόεσσα***, ***Ἄρη*** καὶ ***Νηρηΐς***, καλά μου παιδιά' καὶ τὸ δικά σας γράμματα διάβασα μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ σᾶς συγχαίρω γιὰ τοὺς βαθμοὺς' ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει σήμερα νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ χωριστά, καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπερρίπτοντκι : «Ἑσπερινές» τοῦ ***Ταυρομάχου***. Πολὺ καλό, ἀλλὰ θέλει λίγο δούλεμα. Ὁ στίχος «καὶ τὸ ζευγὰ προσμένει ἡ μάννα», φαίνεται πὼς μπῆκε γιὰ τὴν ὁμοιοκαταληξία. «Ὁ ἥλιος γέρνει τώρα *στὸ πλευρό*», δὲν εἶναι δόκιμη ἔκφραση· οὔτε καλὴ ὁμοιοκαταληξία «φαλμωδία-μελωδία», ὅπως δὲν εἶναι τὰ «εὐτυχία-δυστυχία», «εὐθεῖα-καχεξία» κτ. Ἂς τὸ δουλέψῃ λοιπὸν ὁ ***Ταυρομάχος*** κι' ἂς μοῦ τὸ ξαναστείλῃ. — «Ἀνοιξιάτικη Νύχτα» τοῦ ***Ἄσπρου Γλάρου***. Ἔχει ἀφέλεια καὶ χάρη. Ἀλλὰ τὸ μέτρο χωλαίνει. Μέσα στοὺς *στίχους ποὺ οἱ περισσότεροι εἶναι δεκασύλλαβοι*, ὑπάρχουν κι' ἑνδεκασύλλαβοι, κι' ἑνναεσύλλαβοι. Ἂς τὸ συμμορφώσῃ λιγάκι κι' ὁ ***Ἄσπρος Γλάρος*** κι' ἂς μοῦ τὸ ξαναστείλῃ. Ἂς *προσέξῃ ἀκόμα*, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν συλλαβῶν, καὶ τὸ ρυθμό : ὅλοι οἱ στίχοι πρέπει νὰ ἔχουν τὸν ἴδιο. Π. χ. οἱ στίχοι :

Ἀνοιξε τὸ παράθυρο σιγά.
Τί ὡραία ποὺ ἦταν ἀλήθεια.

μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ὡς δεκασύλλαβοι κι' οἱ δυὸ (ἂν ὅλη. ὁ δεύτερος διαβασθῇ χωρὶς συνιζήσεις) ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὸν ἴδιο ρυθμό. — «Δυὸ ἀδελφούλες» τῆς ***Λένας Χάρη***. Καλὸ στὸ γράφημο, ἀλλὰ ἡ σύνθεση ἐλαττωματική : ἀνώμαλη κι' ἀσυνέρτητη, δὲν *κρατεῖ σειρά, ἀπὸ τὸ ἕνα πετιέται στὸ ἄλλο*. Καλύτερα νἄρχιζε ἀπὸ τὴν τελευταία σκηνή. Ἐκεῖ θὰ μποροῦσε ἡ ***Λ. Χ.*** νὰ παρουσιάσῃ τὶς δυὸ ἀδελφούλες καὶ νὰ πῇ σύντομα τὶς *δημιότητες καὶ τὶς διαφορές* τους. Ἀλλὰ νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο στὴν ἀλλαγὴ τῆς μικρῆς, νὰ τὴν ψυχολογήσῃ, νὰ τὴ δικαιολογήσῃ καλύτερα. Γιατὶ ἔτσι φαίνεται ἀπότομη κι' ἀδικαιολόγητη. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ἐλληνικὸ Ἀπορομάλι*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἐνέκρινα' χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου, εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις, καὶ περιμένω ὁ,τι μοῦ ὑπόσχεσαι') ***Χρυσὴν Πεταλουδίτσαν*** (θὰ εἴδες τὴν ἔγκριση' στὸ γράμμα σου θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο') ***Δαΐδα Μπροῦνι*** (διάβασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει σήμερα νὰ τἀναφέρω, ἀλλὰ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς, καὶ πιὰ γρήγορα αὐτὴ τὴ φορά') ***Μελέαγρον*** (τό εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα· πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐδιάβαζε τὸ ποίημά σου, ἀν τοῦ τὸ ἔστελνες καθαρογραμμένο· μόνο νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως δὲν θἄχε καιρό· ἀλλὰ θὰ σ' ἐπαίρναζε ἂν σοῦ διεθίβαζα ἐγὼ τὴν ἀπάντησή του ;) ***Καλουδὼ*** καὶ ***Καλλιόπην Ἀσημομύκη*** (χαίρω πολὺ ποὺ προδιδαστήκατε καὶ πάτε στὴν ἐξοχή· ἀλλαχᾶ τὴ διεύθυνση' καμμιὰ ἐνόχληση !) ***Ναυτόπουλο*** καὶ ***Νεράϊδαν τοῦ Εὐβοϊκοῦ*** (μετὰ χαρᾶς αὐτά, καθὼς θὰ εἴδατε, σᾶς ἐνέκρινα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράφετε') ***Μόνα Λίζαν*** (εὖγε ποὺ πῆρες στὴν τάξη σου τὸν ἀνώτερο βαθμό· ὁ τετράδια Μ. Μυστικῶν ταχυδρομικῶς δρ. 8· μιὰ δέσμη λυσόχαρτο ταχυδρομικῶς δρ. 4,50') ***Γιοῦλι*** (θερμὰ συλλυπητήρια' μὲ γειά στὸ Ἑλληνικό· ἄλλαξα διεύθυνση' περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς κ' ἀπὸ κεῖ') ***Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης*** (ἐστειλα' περιμένω') ***Εὐάνναν*** (ἔγιναν ὅλα') ***Κοκκινοσκουφίτσαν***, ***Ἴσιδα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰουλίου θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ ψυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου.

446. Λεξίγριφος

Νότα κι' ἀριθμητικὸ
Τέχνικά τὰ ἑνώνεις ;
Πόλη στὸ ἑλληνικὸ
Κράτος φανερώνεις.

Κυκλαμιὰ

447. Συλλαβόγριφος

Τὸ ἄρθρο ἑνὸς ὀργάνου
Ἡ πρώτη συλλαβή.
Τὄργανο αὐτὸ τὸ ἴδιο
Τὴν ἄλλη ἀποτελεῖ.
Κι' οἱ δυὸ μαζὶ φαινόμενο
Μετεωρολογικό,
Ποὺ τὸ θωρεῖς συχνότατα
Σὲ βροχερὸ οὐρανό.

Χοντροκέφαλος

448. Μεταγραμματισμὸς

Ἂν τὸ Κάππα κάμῃς Θήτα,
Θἀπορήσῃς, φίλε λύτα,
Πῶς ἡ νῆσος ποὺ τἀλλάζει
Ἄλλη ἀμέσως παρουσιάζει.

Δοξασμένο Νησὶ

449. Ἀναγραμματισμὸς

Κάποιο φυτὸ ποὺ τρώγεται
Ὠμὸ γιὰ ὀρεκτικό,
Ἀπείραχτο ἂς μὴ μείνῃ,
Καὶ πρᾶγμα καλαμόπλεκτο,
Καλάθι πές, θὰ γίνῃ,
(Στὴν κοινὴ γλῶσσα καὶ τά δυό).

Χοντροκέφαλος

450—454. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

πόλος, νέα, Πάρος, πῶς, χρόνος.

Δοξασμένο Νησὶ

455. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον παράγγελμα τύπου :

* - * * * .

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Ἔνδοξος ἑλληνικὴ νῆσος, 2, Κυνικὸς φιλόσοφος· 3, Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος· 4, Ἔντομον.

Κατάσκοπος 33

458. Μικτὸν

ὁ-γρμμτν-αειο-οὐ-βλπ-βλπν

Ἀρτανιὰν

457. Γρῖφος

o
o o
M μόνος
ὂν
o o
o

Κυκλαμιὰ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 19.

238. Πικαρδία (πῖ, καρδία). — 239. Ἰάπων-Ἰάσων. — 240. Ὁ Σπύρος, ἡ σπεῖρα. — 241. Ὁ καπνός. — 242.

Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ
Ε Ε Ε Τ
Ρ Ε Β Ε Κ Κ Α
Α Ε Ι Μ
Π Ε Κ Ι Ν Ο Ν
Ι Κ Ο Ο
Σ Τ Α Μ Ν Ο Σ

243. ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ (ἥττα, λαγός, ἔλαφος, γέρας, ραφή, ἀγρός, φόρος, ὄφελος, στέαρ). — 244—248. Διὰ τοῦ Ρ: *κόρος, φάρος, κηρός, πεῖρα, ἀρωγή.* — 249. ΜΑΤ-Τ-ΠΝ=*Μελέτη τὸ πᾶν* (Μίδας, Λέων, Τάμεσις, Τίβερις, Πυραμίς, Ναπολέων). — 250. Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος. — 251. *Περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχή μου* (περὶ λι πῶς, ἐς τὶ ντ ψὶ, χὶ μ' συ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ' — 579]

Πρωτομπαίνοντας στὴν μεγάλη σας οἰκογένεια, εὐχομαι νὰ γίνω γρήγορα μέλος της. Ἀλληλογραφῶ Ἑλληνικά, Γαλλικά, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράψετε πρῶτοι. Δ]σις : *Καν Χαρίκλειαν Ματζουράνη.* Παραπλ ὑρως Δικαστηρίων, διὰ Χ.Μ. Μυτιλήνην. *Ψίθυρος*

[ΑΗ' — 580]

Ρ. Τ. Πηγαίνω στὴν Αὔρα, ἕως τὴν 1 εἶμαι ἐκεῖ καθεμέρα. Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔχω δεῖ. Τὴν φωτογραφία ἀφοῦ θέλεις στεῖλε μού την. *Ντανιὲλ-Ντανιὲ*

[ΑΗ' — 581]

Εἰσέρχομαι στὴν κίνηση προκαλῶν πάντας νὰ μὲ ἀποκαλύψουν. Γαλαζόαιμη =Τσάρλι Τσάπλιν=Μπαρρῶ. Προδώσαντες τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου τιμωρεῖσθε ἀπὲ μένα.

Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκώνης

[ΑΗ' — 582]

Εγκαταλείπων τὸ σκοτάδι τοῦ τάφου μου καὶ μπαίνοντας στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Ἰδιαιτέρως μὲ τὴν Ντανιὲλ-Ντανιέ. Γράψατε: Νικόλαον Τσόπελαν, Μιχαὴλ Βόσαλβι, Ἀθήνας, διὰ Κ. Β. — *Καπετὰν Βρυκόλακας*

[ΑΗ' — 583]

ΜΕΡΣΕΔΕΣ, ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ, εἰλικρινῆ συλλυπητήρια. ΕΓΑΝΝΑ

[ΑΗ' — 584]

Ανοικτόκαρδοι. Ἡ μετάνοιά σας σᾶς τιμᾶ. Μάθετε πὼς ποτὲ δὲν κρατῶ κακία ἐκείνους ποὺ μὲ θίγουν. Ἄλλως τε τὰ λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. ΕΓΑΝΝΑ

[ΑΗ' — 585]

Οπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, συνήγοροι δὲν μοῦ χρειάζονται. Εὐχαριστῶ.

Κάθριν Ἀρβανέσκω

[ΑΗ' — 586]

Διαπλασόπουλα-ες. Βασιζόμενος στὴν προτίμησή σας, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλες τὶς τάξεις. Δ]σις : (ΑΗ'—78). Σονάδελφε : Κοκκινοσκουφίτσα = Ξανθὴ Κατάσκοπε = Ρούμπη Κῆλερ. Χάθηκες ! ! !

ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟΥ

[ΑΗ' — 587]

Προκηρύσσομεν μηνιαῖον δίδραχμον διαγωνισμόν. Θέμα : Τὸ μεγαλύτερον φέμμα. Βραβεῖα : 1ον, 3 τόμοι τοῦ Μιχαὴλ Στρογκώφ 470 σελ. 2ον, Τὸ Μυστηριώδες Ἔγκλημα 260 σελ. 3ον, 2 τόμοι τῆς Φωνῆς τοῦ Βιβλίου 400 σελ. Τὸ ὅλον ἀξίας 140 δρχ. *Τρεῖς Σωματοφύλακες*

[ΑΗ' — 588]

Εὐχαριστῶ θερμὰ δσους-ες μοῦ ζήτησαν ἀλληλογραφία, Μ. Μυστικὰ κτλ. Μὲ μεγάλη μου λύπη ἀναγκάζομαι, γιὰ λόγους ἀνώτερους, ν' ἀρνηθῶ. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, ποῦ βρίσκεσαι ; *Ἀγκάθι*

[ΑΗ' — 589]

Μικρὴ Βασίλισσα, μένεις στὴν Ἀθήνα ; Μαντὰμ ντὲ Στάλ, καλῶς ἤρθες.

Βασίλισσα Νεφερτίτι

[ΑΗ' — 590]

Ομίχλη, ὕστερα ἀπ' ὅσα εἴπαμε, τί λές ; Θὰ δώσῃς τὶς . . . σοκολάτες ;

Κατάσκοπος «33»

[ΑΗ' — 591]

« Ανοιχτόκαρδοι», τί εἶν' αὐτά ; Δὲν εἴπαμε νὰ μᾶς ἀποκαλύψετε σωστά ; Δὲν λέγομαι Παυλίτση (Διάπλ. βεβαιώνει), ἀλλὰ Πουλίτση. Γιὰ πῆτε στὸν Μιχαὴλ Στρογκώφ=Σπαγουλίδη, νὰ ρωτήσῃ πιὸ προσεκτικὰ τὴν Ἀννούλα τὴν ἀδελφή του. Νὰ μάθετε δμως, μικρούλια μου, νὰ ἀποκαλύπτετε τὰ ψευδώνυμα ὅσων τὰ κρύβουν, ὄχι ὅσων τὰ διαβίβουν. *Λευκὴ Καμέλια*

[ΑΗ' — 592]

Διαλύεται Σύλλογος Ἀτθίδων. Τρελλὴ Χαβανέζα=Γιαννοπούλου, Ξανθὴ Ἀμαζὼν=Γκιώκα, Ξανθὴ Ὀρειβάτις=Κατόπη. Μπορεῖτε νὰ τὰ προσθέσετε στό . . . Λεξικό ! ! ! σας. *Γαλανομμάτα*

[ΑΗ' 593]

Τὸ «ΠΕΝΤΑΘΛΟ» λόγῳ μεσολαβήσεως διαγωνισμῶν παρατείνεται ἐπὶ *δίμηνον.* «Ἀτίθες», «Τρελλοπαρέα», κλπ. Διαπλασόπουλα, σπεύσατε. Βραβεῖα 11 ! ἐκλεκτότατα !

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΗ' — 594]

Αναχωρησάσης τῆς *Γαλιάνδρας* ἐκ Σύρου, θρηνοῦν ἀπαρηγόρητοι αἱ *Κλό-Κλό !* . . καὶ *Ἀλκυονίς* ! . .

Μέφιστος

[ΑΗ' — 595]

Στέλλα Βιολάντη, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς ; : Ἀκόμη ἀμφιβάλλεις ; ; !

Μέφιστος

[ΑΗ' — 596]

Νεφερτίτι, *Ναπολιτάνα*, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε ; *Φρέντερικ Μάρς*

[ΑΗ' — 597]

Μέφιστε, *Πιγκουΐνε* : Τὴν 30ην Ἰουλίου ἐρχόμαστε μὲ τὸ κότερο : Ὑδραιόπουλου—Θαλασσοκράτορος εἰς Φλοῖσβον Φαλήρου. Περιμένατε ἀπόγευμα. Κυβερνήτη ἔχουμε : *Θαλασσοκράτορα.*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΗ' — 598]

Πιγκουΐνε : νὰ δῇς τὸν Θαλασσοκράτορα μὲ τί πάσσο ! . . κυβερνάει ! ! ! . .

Ὑδραιόπουλο

[ΑΗ' — 599]

Φεύγοντας ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ Ζάκυνθο, στέλνω ἐγκάρδιο, ὁλόθερμο χαιρετισμὸ σ' ὅλες τὶς ζακυνθινὲς διαπλασοπούλες καὶ διαπλασόπουλα καὶ ἰδιαίτερα στὰ μέλη τοῦ ἄλλοτε συλλόγου *«Διαπλασιακὴ»—«Ἐλεύθερη Συντροφιά»*, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα πρόεδρος. Ἀλησμόνητη θὰ μοῦ μείνῃ ἡ διαμονή μου στὸν εὐγενικό τόπο τους. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[ΑΗ' — 600]

Σκυριανόπουλο, στεῖλε τὴ διεύθυνσή σου στὴν Ἀθήνα. — *Αὔρα τοῦ Ἀπόλλωνος*

[ΑΗ' — 601]

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ *εἰς δεκάδραχμον πρόστιμον δι' ἔγκρισιν νέου ψευδωνύμου τούς :* Δοξασμένο. Ἀκρωτῆρι=Χαριτωνίδης, Μέλισσα=Βερβελίδου, Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι=Λάμπρος, Ἀρτανιὰν=Παναγιωτόπουλος, Τσίν-τσίν-λά = Κοντόγιωργα, Ζακυνθινούλα=Κοριατοπούλου, Ροζελάντεια = Βλάχου, Γαβριὰς =Παπακωνσταντινίδης, Ταυρομάχος=Ζάππας, Ἀνοιξιάτικο Χαμόγελο=Χουτοπούλου.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ' — 602]

Ομίχλη, τὸ ψευδώνυμο εἶναι τοῦ 1935 ! καὶ ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη του ! ! *Θὰ σταματήσῃς* ; ; ;

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ' — 603]

Διαπλασόπουλα, Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράψατε πρῶτοι : Κον Στρούτσην, Παρασίου 30α Ἀθήνας, διά : *Μιχαὴλ Στρογκώφ*

[ΑΗ' — 604]

Μαντὰμ ντὲ Στάλ, γιὰ τοὺς χαιρετισμούς εὐχαριστῶ καὶ ἀνταποδίδω. Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέση μὲ τὸν Μπαμπαοῦ (Διαπλ. βεβαιότατα). *Συμπνητήρι*

[ΑΗ' — 605]

Μουζελέν, Λύκε τῶν Βράθρων μήπως δὲν ἐλάβατε τετραδιάκι μου ;

Νίκη

Τύποις Σπυριδόπου